

W. G. Sebald.

Nota biograficzna

Winfried Georg Maximilian Sebald (18 maja 1944 – 14 grudnia 2001) – W. G. Sebald, „Max” Sebald – urodził się w 1944 roku w Wertach w regionie Allgäu, małej wiosce w Bawarii, jako jedyny syn i jedno z czwórki dzieci Rosy i Georga Sebaldów. Jego ojciec brał udział w kampanii wrześniowej jako żołnierz; od 1944 przebywał w niewoli w obozie jenieckim we Francji, z której wrócił do domu w 1947 roku (Georg Sebald zmarł w 1999 roku). Znaczną część wczesnego dzieciństwa Sebald spędził pod opieką swego dziadka od strony matki, Josefa Egelhofera (zmarłego w 1956 roku). Od 1948 roku Sebald mieszkał w Sonthofen i uczęszczał do szkoły podstawowej i gimnazjum w pobliskim Oberstdorfie (gdzie jego kolegą był malarz Jan Peter Tripp). Tam też po raz pierwszy oglądał dokumentalne zapisy dotyczące obozów koncentracyjnych; w tamtym okresie oglądał również zrujnowane południowoniemieckie miasta. W latach 1963-1965 studiował niemiecką literaturę na uniwersytecie we Fryburgu w Szwajcarii. W tamtym czasie opanował również podstawy rysunku i fotografii, w tym również podstawy pracy w ciemni fotograficznej. W latach 1966-1969 pracował jako lektor na uniwersytecie w Manchesterze. W 1967 wziął ślub, w 1969 przez jakiś czas mieszkał również w szwajcarskim St. Gallen. Od 1970 przebywał w Norwich, gdzie podjął pracę na UEA (University of East Anglia) – tam też otrzymał tytuł doktorski, a następnie profesorski (1987). Wykładał na tej uczelni do końca życia (strona uniwersytetu podaje, że prowadził zajęcia dotyczące dziewiętnasto- i dwudziestowiecznej niemieckiej prozy, kina okresu Republiki Weimarskiej, Kafki, powojennej europejskiej prozy, pisarstwa autobiograficznego, wreszcie tzw. *creative writing*). W 1989 roku został pierwszym dyrektorem nowo powstałego British Centre for Literary Translation na UEA. 14 grudnia 2001 roku Sebald zginął w wypadku samochodowym koło Framingham Pigot w dystrykcie South Norfolk. Wypadek przeżyła jego córka Anna, nauczycielka. Pozostawił również żonę, Utę, malarkę.

Monografie akademickie i zebrane eseje:

Carl Sternheim: Kritiker und Opfer der Wilhelminischen Ära, W. Kohlhammer, Stuttgart 1969.

Der Mythos der Zerstörung in Werk Alfred Döblins, W. Klett, Stuttgart 1980.

Die Beschreibung des Unglücks: Zur österreichischen Literatur von Stifter bis Handke, Residenz Verlag, Salzburg 1985.

Unheimliche Heimat: Essays zur österreichischen Literatur, Residenz Verlag, Salzburg 1991.

Logis in einem Landhaus: Über Gottfried Keller, Johann Peter Hebel, Robert Walser und Andere, Carl Hanser Verlag, München 1998.

Luftkrieg und Literatur, Carl Hanser Verlag, München 1999.

Proza i poezja:

Nach der Natur: Ein Elementargedicht [ze zdjęciami Thomasa Beckera], Greno, Nördlingen 1988.

Schwindel. Gefühle, Eichborn Verlag, Frankfurt am Main 1990.

Die Ausgewanderten: Vier lange Erzählungen, Eichborn Verlag, Frankfurt am Main 1992.

Die Ringe des Saturn: Eine englische Wallfahrt, S. Fischer Verlag, Frankfurt am Main 1995.

Austerlitz, Carl Hanser Verlag, München 2001.

Wydane pośmiertnie:

Campo Santo, Carl Hanser Verlag, München 2003.

Unerzählt [z Janem Peterem Trippem], Carl Hanser Verlag, München 2003.

Opracował Tomasz Szerszeń